

27- Truyện Người Tở Gái Xoa Hương Chiên-Đàn Lên Chân Phật

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại vườn trúc Ca-lan-đà, trong thành Vương xá.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả có một đứa tở gái, bản tính hiền lành, biết kính tin Tam bảo.

Có lần, người nhà bảo người tở gái nghiền hương chiên-đàn, cô tạm thời ra ngoài. Gặp Đức Phật Thế Tôn, đắp y ôm bát dẫn đầu các Tỳ-kheo vào thành khất thực, người tở gái rất vui mừng, liền trở vào nhà lấy ít bột chiên-đàn đem thoa lên chân Phật.

Lúc ấy Phật dùng thần lực khiến mây hương chiên-đàn bay tỏa bao trùm khắp thành Vương xá. Người tở gái thấy sự biến hóa ấy càng sinh tâm kính tin, liền gieo năm vốc sát đất. Nhân đó nàng phát thệ nguyện:

–Với công đức cúng dường mùi hương này, con nguyện đời sau được thoát khỏi hẳn cảnh nghèo khổ thấp hèn sớm thành Chánh giác, hóa độ khắp chúng sinh như Đức Phật không khác.

Người tở gái phát nguyện xong, Đức Phật liền mỉm cười. Từ mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này chiếu quanh Phật ba vòng rồi trở lại nhập vào đỉnh Phật.

Bấy giờ Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Như Lai là bậc đáng tôn trọng, Ngài không bao giờ mỉm cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến cho Như Lai mỉm cười? Cúi xin Ngài giải thích cho chúng con được biết.

Đức Phật hỏi A-nan:

–Ông có thấy người tở gái của trưởng giả xoa hương chiên-đàn lên chân Ta không?

A-nan bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, con có thấy.

Đức Phật dạy:

–Nhờ công đức căn lành xoa hương chiên-đàn lên chân Ta, nên người tở gái ấy, trong chín kiếp ở đời vị lai thân thể được thơm sạch; không bị đọa vào địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ; được sinh lên cõi trời, cõi người thường thọ hưởng sự vui sướng và thân sau cùng được thành Bích-chi-phật, hiệu là Chiên-đàn Hương, hóa độ chúng sinh nhiều không thể tính lường. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.